

může, neb takto pověděla: Když jsem syna mého porodila, s tak velikou radostí duše i těla to se stalo, že má kolena země, na které klečely, dokonce necítily. Podobně též jako do všech mých oudů s tím největším potěšením mé duše jest vyšel, tak také radostí všech mých oudův a s největším potěšením mé duše z mého života jest zas vyšel, a když jsem já krásný jeho obličej spatřila, duše má velikou sladkostí jest se rozhrívala.⁽⁶⁾

Když tehdy nejsvětější Panna své nejsladší a nejmilejší dítě dokonce nahé na tvrdé skále před sebou viděla ležeti, tu ihned ruce své křížem složila a s největší uctivostí hlavu svou sklonila a k tomu nejsvětějšímu dítěti se modlila, řka: Vítám tě, ó můj nejmilejší Bože! vítám tě, ó můj nejvyšší Pane! vítám tebe, můj nejsladší synu! A ta slova mluvila s takovou uctivostí, pobožností, láskou a sladkostí, jako by v nebi před trůnem nejsvětější Trojice boží klečela. Též také tak velikou uctivost k tomu nejsvětějšímu děťátku měla, že sobě netroufala holýma rukama se ho dotknouti, pročež když to ušlechtilé děťátko dosti dlouho na holé a studené skále nahé leželo, tu se začalo semotam obrácet a od veliké zimy se třást; ztáhlo také své ručičky, jako by pomoci od své matky chtělo žádati. Ale poněvadž ta nejsvětější Panna pro velikou uctivost za nehodnou se pokládala svého Boha a Stvořitele (jehož slávu v tom svém vytržení patrně byla poznala) se rukama dotknouti, tu začalo to spanilé děťátko milostně plakati. Ó Bože nebeský, koho by nad tím srdce nebolelo? Kdo se bude moci od pláče zdržeti, když to bedlivě považovati bude? Ó Maria, jak jest to možné, že to spanilé děťátko můžeš tak dlouho na holé zemi nechat ležeti, neb dobře vidíš, kterak ten tichý beránek své ručičky k tobě vztahuje a tak milostně pomoci od tebe žádá?

Modlitba k narozenému Pánu Ježíši

Ó nejsladší Ježíši, bosýma nohama, s odkrytou hlavou, spjatýma rukama a s tou největší uctivostí vcházím do svaté jeskyně a tam před tebou na kolena padám a z gruntu srdce mého tebe pozdravuji. Vítám tě, můj nejmocnější Pane! vítám tě, můj nejmilejší bratříčku! Ó, jak velikou utrpnost mám, když tebe vidím na tak tvrdé a studené skále dokonce nahého ležeti! Jest mi nemožné, abych tě déle tak ležet nechal, obzvláště když tvé svaté ručičky ke mně tak laskavě vztahuješ; protož s tou největší ponížeností a uctivostí, s největší láskou a pobožností mé nehodné ruce k tobě vztahuji a na místě všech lidí ponejprv tebe ze země zdvímám. Ó můj nejdražší poklade, srdce mé pro velikou radost pláče a duše má sladkostí ve mně se rozplynuje! Ó můj nejmilejší bratříčku, nyní tebe na mých rukách mám! Ó já ten nejšťastnější člověk na světě, který hoden jsem byl Boha mého laskavě objíti, protož dovol mi také jedno přátelské políbení tobě dáti na znamení opravdové lásky a pokoje, který jsem s tebou žádostiv učiniti. Ó nejdobrotivější Ježíši, kolikráte jsem tebe rozhněval, že té tak veliké milosti hoden nejsem, ale poněvadž dnešního dne všem kajícím hříšníkům hotov jsi všeckno mile odpustit, pro-